

عنوان مقاله:

بررسی ارتباط ژنتیکی و کانی شناسی عناصر تشکیل دهنده تپه‌های ماسه‌ای (شرق دشت سیستان)

محل انتشار:

چهارمین کنگره بین المللی جغرافیدانان جهان اسلام (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مهدی جدیدالاسلامی - دانشگاه آزاد اسلامی واحد زاهدان، دانشکده علوم پایه، گروه زمین شناسی

منیر جدیدالاسلامی - دانشگاه شهید باهنر کرمان، دانشکده علوم پایه، گروه زیست شناسی

هادی جدیدالاسلامی - دانشگاه صنعتی مالک اشتر، گروه شیمی

خلاصه مقاله:

مناطق خشک و نیمه خشک جهان در عرضهای 20 تا 45 درجه شمالی و جنوبی واقع شده اند، کشور ایران نیز در این منطقه واقع شده که به کمربند جهانی فرسایش موسوم است. شناسائی این مناطق به عنوان اصولی ترین و بنیادی ترین کار محسوب می شود. دشت سیستان با 8117 کیلومتر مربع وسعت، در شرق ایران قرار گرفته است و دارای اقلیمی نامساعد و خشک می باشد که طوفانهای شن و ماسه و حرکت تپه های ماسه ای از عوامل تهدید کننده آن محسوب می شود وقوع خشکسالی در منطقه سیستان و به تبع آن کاهش پوشش گیاهی و خشک شدن دریاچه هامون و همچنین وجود بادهای 120 روزه، شرایط مناسبی جهت فرسایش بادی و وقوع طوفانهای گرد و خاک فراهم آورده است در این مناطق رخساره های فرسایش بادی بارخان، بارخانوئید و بارخوان های عرضی وجود دارند. بررسی های بعمل آمده شامل مراحل جمع آوری اطلاعات محلی از فرسایش بادی، بررسی و مقایسه عکسهای هوایی و تصاویر ماهواره ای مربوط به دوره های مختلف زمانی، بررسی مورفولوژی عمومی، تعیین واحد تپه های ماسه ای و بررسی خصوصیات باد های فرساینده منطقه و نمونه برداری از رخساره ها و انجام آزمایشات گرانولومتری مورفوسکوپی و کانی شناسی می باشد (با استفاده از اطلاعات گرانولومتری سرعت آستانه فرسایش هر یک از رخساره ها تعیین شد). در این مقاله سعی بر این خواهد بود که با مطالعه ژئومورفولوژی و نمونه برداری و دانه بندی عناصر تپه های ماسه ای هر یک از رخساره ها با تاکید بر مورفودینامیک محیطهای بادی با استفاده از عکسهای هوایی و تصاویر ماهواره ای و عملیات صحرایی رخساره های ژئومورفولوژی بررسی گردند.

کلمات کلیدی:

تپه های ماسه ای، دشت سیستان، رسوب شناسی، برخان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/82777>

